

NEYTS THEODOOR

Stamvader van een grote tros...

Enigetijd terug waren we te gast bij de oudste boogschutter van België en beslist ook de oudste rasechte Heistenaar.

Hij is er nu bijna 98 en nog fit genoeg om de liggende wip eer aan te doen, en dat reeds sinds zijn 12 jaar.

Theo werd geboren in de Hermans-Lybaertstraat op 30 september 1893. In 1920, het jaar dat hij huwde met Germaine Haesebrouck, verhuisde hij naar de Pannestraat. Als rasechte Heistenaar ging hij ook in zee, en dit reeds van zijn 9 jaar als lavertje.

Toen hij 12 jaar was trok hij in zee bij vader Louis op de Heist 17, op het vaartuig van Jan Vantorre (gekend als Jan Selmus).

Er werd toen nog gevaren met platte bodems zonder motor, maar op windkracht, vertrekkende van het strand van Heist. Er werd met speciale netten gevist op sardijn, garnaal en haring. Te noteren dat het lekkerste onbijt voor de toeristen in die tijd een vers "pistoleetje" was belegd met garnaal, wat in de vroege morgen door de vrouwen naar de hotels gebracht werd.

Als lavertje verdiende hij als een halve man en dit tot 1910 op de heist 6 om dan als matroos te varen op de H.57 van Pol Slekke.

In 1911 werd hij volwaardig visser op de H.40 bij zijn vader.

Na de oorlog ging hij varen bij Pol Sliekkloods, van vader van Leon Keun. Omdat Leopold Desmidt teveel naamgenoten had werden de naamgenoten Desmidt verdeeld in Keuns, Dullens en Karels.

In 1922 ging Theodoor als stuurman varen op de Z.2, Z.25 en Z.4. die telkens vaartuigen waren van Huysseune.

Hij vertelt ons dat hij telkens van Huysseune nieuwe schepen kreeg die hij telkens na amper één jaar moest verlaten voor een ander vaartuig, omdat hij het zo goed kon.

In 1927 werd hij reder van de H.29, een garnaalschip dat later in aanvaring kwam met de kop van de oude muur te Zeebrugge en zonk.

In 1936 werd een grotere schuit gelegd, de H.76 met tonnemaat 71.

Gezien het vaartuig in 1942 samen met vele andere Heistenaars en Blankenbergenaar op de vlucht was werd de vissersbedrijvigheid overgebracht naar Boulogne. Later werd doorgezet naar Engeland, waar de Z 70 aangelegd werd.

Na de oorlog werd het schip overgelaten aan zijn twee schoonzoons.

Vanaf 1945 ging hij nog sporadisch eens mee in zee, wanneer men een man tekort had bijvoorbeeld.

Belangrijk is het wel te vermelden dat Theo nog op zijn 72 jaar mee ging in zee om een gekwestste schoonzoon te vervangen.

Als reder van de Z 527 bleef hij tot in 1972 actief.

En van die oude vissers leert men natuurlijk ook de geheimen van het vak. Teneinde in een vruchtbare visvangst te voorzien - er was toen nog geen sprake van supertechnologische instrumenten - werd steeds uitgekeken naar de zeehonden. Waar deze ter plaatse bleef duiken, bevond zich zeker veel sprot, of in visserstaal gezegd "hij had er een goede tafel..."

Soms was de sprotvangst zo overdadig dat zijn broer Constant bedolven werd onder de "kluts", zodat men met man en macht moest getrokken worden met de katrol om hem te bevrijden... en toen hebben ze hem nog een tijdje aan de mast gehangen om te laten drogen. Van Theodoor Neyts getuigen vele vrienden dat het een goede visser was. "Als hij in zijn handen spoo, dan was het een pannekoek !"

En hoe hij aan zijn lapnaam kwam : "Ik at graag een banaantje, en ge weet dat ge dat geen tien keer moogt zeggen, of ze maken er wat van", aldus de welgemutste Theo, die samen met zijn onlangs overleden echtgenote Germaine zes kinderen grootbracht. Een tijd lang sprak men in Heist zelfs van het "Bananekwartier". Pol van Banaans, de oudste, was ooit in de politiek, en ijvert sinds jaren voor de asverstrooiing in zee van de overleden vissers. Manu Desutter stak het in gang, en enkele maanden terug werd het eindelijk in Brussel goedgekeurd. Nu moet de praktische uitwerking nog geregeld worden. En dan zijn er nog Anna, Eugenie, Madeleine, Raymonde en Jeannine. Zij omringen vader met de beste zorgen zodat hij thuis kan genieten van zijn oude dag.

Maar zoals gezegd kan Tehoor door Neyts terecht de oudste schutter van België genoemd worden.

Het begon allemaal met pijlen rapen. Op 12-jarige leeftijd kreeg hij zijn eerste boog en werd hij een verwoed boogschutter. Hij werd koning en op 81-jarige leeftijd werd hij te Dudzele nog kampioen, wat hij op zijn 84ste herhaalde.

Hij heeft daarvoor trouwens het ereteken van sportverdienste ontvangen.

Theo klapt nog niet van stoppen. Zo komt hij nog wekelijks zijn pijltje op de boog leggen, hoewel hij wel eens verstek moest laten gaan "als moeder niet te best was".

Pol zegt het met overtuiging : "Pakt men vaders pijl en boog af, dan gaat ie dood".

Maar daar is er nu nog geen sprake van.

Heyst Leeft wenst hem in alle geval nog een goede gezondheid en ziet met verlangen uit naar 1993, wanneer hij net als Romme de Ratte, Frings en Debuck zal kunnen gevierd worden als honderdjarige in Heist.

André Desmidt

Wie doet er mee?

Iedereen heeft zo zijn herinneringen. Speciale gebeurtenissen die je niet gauw vergeet. Sommigen hebben ze zelf meegemaakt, anderen kennen waargebeurde verhalen van vader op zoon, van moeder op dochter...

Daarom besloot het bestuur van 'Heyst Leeft' zijn lezers ook eens in het zonnetje te zetten.

Wie graag in de pen kruipt mag ons schrijven. Alle artikelen, verhalen, gedichten, anekdotes en cursiefjes zijn welkom. Wij zullen ze aandachtig lezen, en het bekroonde werk zal in ons volgend nummer verschijnen.

Wij rekenen op de medewerking van ál onze lezers, om ons tijdschrift nóg boeiender te maken. Ons streefdoel is tenslotte het contact met jullie levendig te houden. En wie is er méér betrokken met 'Heyst Leeft' dan zijn lezers zelf?

Ook voor een avondje 'Heyst Leeft' kan een goed verhaal wonderen doen.

Verder verklappen wij nog niets... We wachten wél met spanning op uw inzendingen om nieuwe ideeën uit te werken.

Mochten sommige leden - om bepaalde redenen - ons niet zelf kunnen schrijven, dan is het bestuur steeds bereid uw verhaal te komen opnemen.

SEKRETARIAAT HEYST LEEFT
PANNESTRAAT 175
8301 HEIST-AAN-ZEE TEL. 51.56.09